

gleposten

NR. 2 - 2. ÅRGANG
NOVEMBER 2017

Masteren

Lektorar
som hatar
nynorsk

Medie-
bevissthet

ILU

Et
spørsmål
om danning

Informasjonsansvarlig Erudiostyret:
Are Sæterbakken Kvikstadhagen

Redaktør:
Are Sæterbakken Kvikstadhagen

Skribenter:
Are Sæterbakken Kvikstadhagen
Espen Nyberg
Jens Hofgaard Eikre
Jan Pål Kerssemakers
Helene Uhlen Maurset
Jofrid Søyland
Sven Andreas Nygaard

Grafisk design:
Martine Kibsgaard

Illustrasjon:
Karoline Hammer
Martine Kibsgaard

Logo:
Marianne K. Steen Paulsen

Trykket ved:
NTNU Grafisk Senter

Opplag: 270

**En stor takk til alle våre
bidragsyttere og sponsorer!**

Kontakt oss på:
Facebook: @erudiontnu
Instagram: @erudio_ntnu
www.erudiontnu.no

Eller send oss en mail på:
info@erudiontnu.no

Ugleposten 2017

Ord Fra Leder.....	4
Undervisningskompetanse.....	6
Mediebevisssthet.....	8
Et spørsmål om dannings.....	10
I minutt på gangen.....	12
Jubel i Solnedgang.....	13
ILU.....	14
Personlige refleksjoner.....	19
Lektorar som hatar nynorsk.....	20
Masteren.....	22
Reisebrev.....	24
Leserinnlegg.....	26
Poesi.....	27

LEDER

tradisjon tro

Tradisjon kan defineres som et bindeledd mellom det gamle og det nye. Det er noe som er med på å skape en kontinuitet, og har gjerne et kulturelt element ved seg. Nå som Ugleposten er ute med sin andre utgave, kan man på alle måter definere dette som en tradisjon i Erudio. Okay, kanskje jeg strekker definisjonen litt langt. Men det viktigste er at dette er starten på en kultur, nemlig at utgivelsen av denne avisa er et fast innslag gjennom semesteret. Dette kan vi se tilbake på med glede, samt se frem mot senere.

Selv om man nå begynner å etablere en tydelig profil og et typisk innhold i avisa, gjenstår det fortsatt mye arbeid. Redaksjonen skal utvides, nye artikler skal skrives, og avisa skal utvikle seg videre. Ugleposten skal være en avis av lektorstudenter, for lektorstudenter. Det innebærer et tydelig innhold som er relevant for oss som skal ut å undervise. Avisa skal derfor inneholde artikler og småstoff som både er interessant og spennende lesning, men også informativt og opplysende. Dette er målsettinga til redaksjonen, og det vi hele tiden skal jobbe mot.

Det er noe vi kan se i denne utgaven av Ugleposten. Dette semesterets utgave av Ugleposten tar for seg temaer som enhver lektorstudent må kunne forholde seg til. Det gjelder saker som nynorskens posisjon i det norske skolesystemet, ex.phil på universitetet, hvordan vårt nye institutt ILU er satt sammen, samt hvordan man skal forholde seg til alternative fakta og fake news i skolen. Med saker som dette, i tillegg til masse mer, håper jeg at Ugleposten blir et fast innslag i studiehverdagen for lektorstudenter, som informerer og opplyser, vekker spenning og nysgjerrighet, og ikke minst gleder alle leserne.

Hvordan Ugleposten kommer til å utvikle seg fremover er ikke godt å vite. Vi er inne i en spennende fase nå. Redaksjonen har muligheten til å prøve seg frem. Dette gjør såklart arbeidet vanskeligere, da vi ikke har mye tidligere tradisjon og etablerte sedvaner å lene oss på. På en annen side gir dette muligheten til å eksperimentere med det formatet vi selv ønsker. Selv om Ugleposten har blitt en tradisjon, er det ingenting som sier hvor denne tradisjonen kommer til å ta oss.

God lesning!

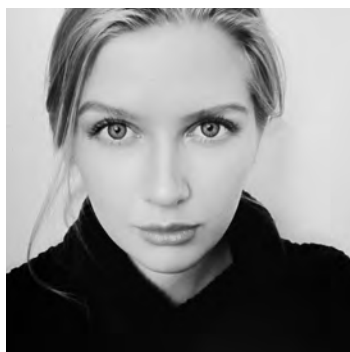
Are Sæterbakken Kvikstadhagen

Informasjonsansvarlig, Erudio og redaktør, Ugleposten

**”Jeg håper dere
deler min visjon
om en mer samlet
linjeforening.”**

ord fra leder

Elise Toft
Leder, Erudio

I januar hadde Erudio generalforsamling hvor et nytt styre ble valgt inn. Jeg var heldig nok til å bli valgt til å lede styret, og med dette Erudio, i det kommende året.

Årets første måneder ble benyttet til internt arbeid. Under den tro om at en god linjeforening ikke fungerer uten et godt styre, har det nye styret deltatt på møter, forventningssamtaler, og lederkurs. Nå har endelig tiden kommet for å snu fokuset utover. I de foregående årene har Erudio vokst frem til å bli en av Dragvolls største linjeforeninger. Hvis man tenker over det er det ikke så rart. Vi har fem kull og mangfoldige linjer – dette betyr at vi har en stor potensiell medlemsmasse. Likevel ser vi at ”størst” ikke alltid står sammen med ”best”. Andre linjeforeninger, til tross for færre medlemmer, har større deltakelse og engasjement. Under lederkurset styret deltok på sa kursholder følgende: ”Det som er problemet med Erudio, er at medlemsmassen er så heterogen. Hvis dere ser på andre linjeforeninger på Dragvoll vil dere se at medlemsmassen er homogen; deres medlemmer har alle de samme fagene, de samme vennene og til dels de samme interessene. Å arrangere noe for de vil ære mye lettere”.

Med dette i bakhodet ser vi at vi ikke alltid kan tilfredsstille dere alle, men det betyr ikke at vi ikke skal prøve. Derfor snur vi oss nå mot lektorstudentene, både dere som er medlemmer, men også dere som ikke har vært med. Snakk til oss. Spør. Samarbeid.

Jo mer vi hører fra dere, jo mer kan vi tilrettelegge. Vår jobb er jo tross alt å samle studenter på tvers av kull og studium. Har du lyst til å starte en sjakk-klubb? Eller kanskje et band? Kanskje du bare har en super idé til et fremtidig arrangement? Eller kanskje du bare vil fortelle hvorfor du ikke vil være med? Vi er åpne for å lytte, og har rom for det meste. Det eneste vi trenger fra dere i gjengjeld er kommunikasjon.

Med dette ønsker jeg alle lektorstudenter (og selvfølgelig alle andre som vil være med) velkommen til det nye Erudio. Jeg håper dere deler min visjon om en mer samlet linjeforening, og jeg håper å se dere på de kommende arrangementene.

Med vennlig hilsen

Elise Toft
Leder, Erudio

Tar dere utfordringen på NTNU?

Lektorstuder i Oslo, Bergen og Stavanger har startet studentlag i Norsk Lektorlag for å styrke lektoridentiteten på studiet. Nå oppfordrer de lektorstudentene i Trondheim til å gjøre det samme.

Lektorstudentene

Norsk Lektorlag er fagforeningen for lektorer og andre med mastergrads-utdanning.

Lektorstudentene er studentorganisasjonen i Norsk Lektorlag, og rundet i fjor 1000 medlemmer. Det er opprettet studentlag ved universitetene i Stavanger, Bergen og Oslo, nå står Tromsø for tur – og kanskje også Trondheim?

Elise, Hannah og Sondre har dannet studentlag ved sine universiteter. I februar var de i Trondheim for å møte lektorstuder ved NTNU.

Hvorfor eget studentlag?

Norsk Lektorlag har fått mange studentmedlemmer, nå dannes studentlag i stor fart. NTNU er universitetet med flest studentmedlemmer, men har ennå ikke eget studentlag.

Studentlagene våre gir en arena for å ivareta interessene til studentene ved Lektorprogrammet og PPU. Studentlaget arrangerer sosiale og faglige treff på universitetet, og er en arena for fellesskap på tvers av kull og fag. Norsk Lektorlag bidrar med økonomisk og praktisk støtte.

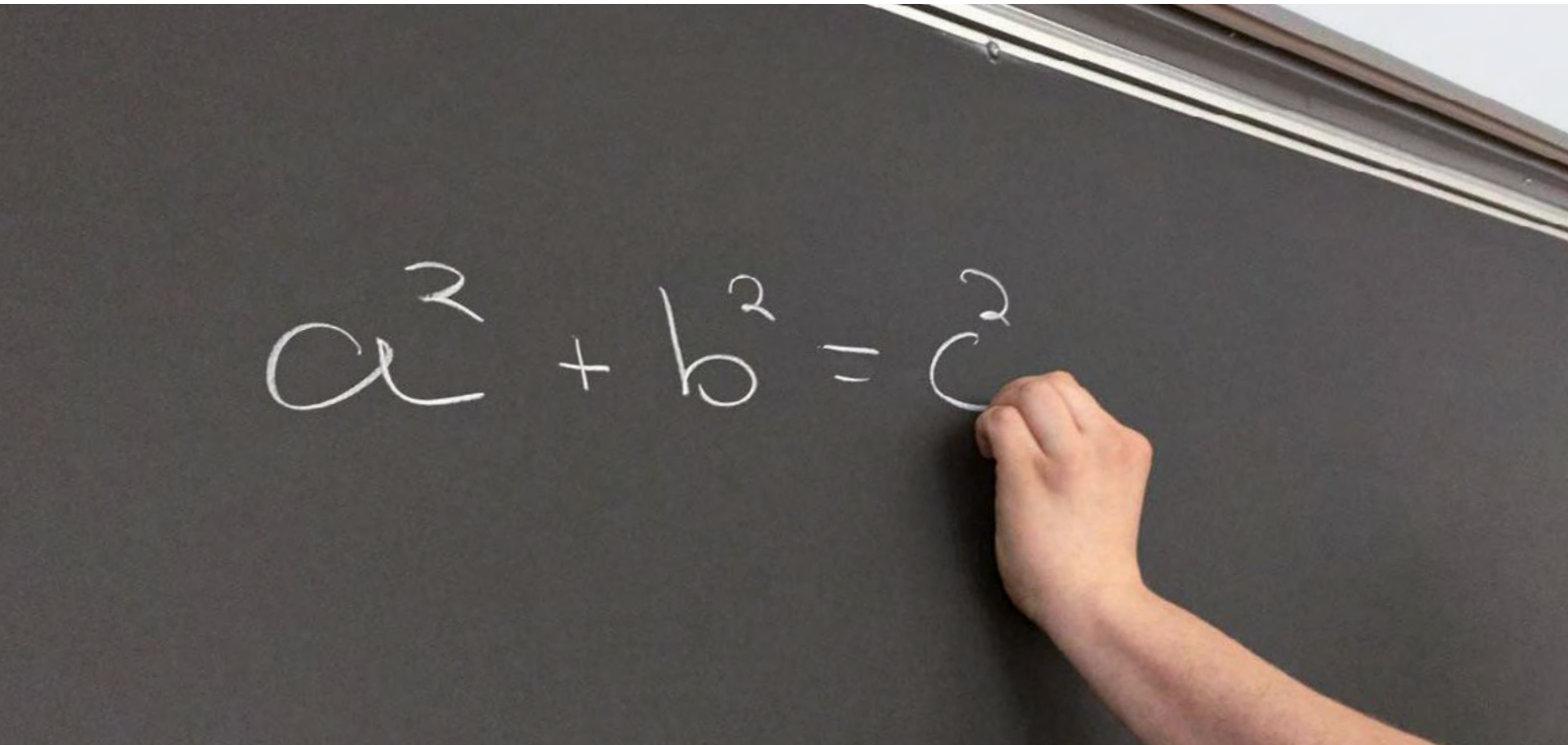

Medlemskap er gratis og uforpliktende, med mange fordeler. Les mer på

lektorstudentene.no

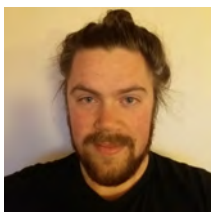
Vil du starte studentlag?

Kontakt studentrådgiver Dagne på
dsn@norsklektorlag.no / 990 48 144

$$a^2 + b^2 = c^2$$

Undervisningskompetanse

Are Sæterbakken
Kvikstadhagen
Informasjonsansvarlig
og skribent

Ok, jeg skal innrømme at da jeg begynte å skrive denne artikkelen, så jeg for meg at det skulle være en sakpreget tekst, full av flotte faktaopplysninger, toppet med statistikk og uttalelser fra offentlige myndigheter.

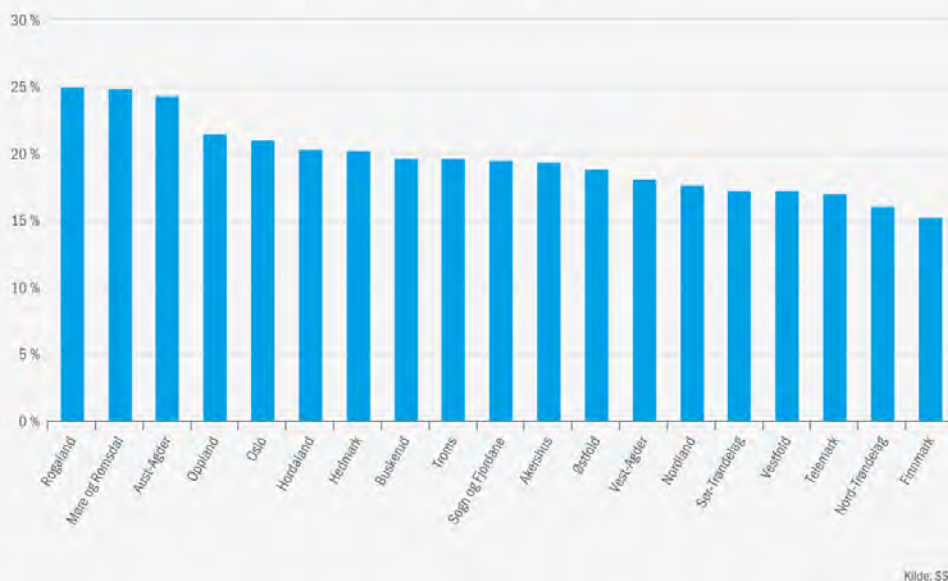
Dessverre, jo mer jeg jobbet med det, og jo mer kunnskap jeg tilegnet meg om saken, dess mindre saklig ble denne artikkelen. Jeg føler meg derfor pliktet til å opplyse om at på tross av at artikkelen inneholder nok faktaopplysninger og statistikk, er denne artikkelen først og fremst utbroderinger fra en irritert lektorstudent.

Kompetansereglene betyr kort sagt at alle som skal bli ansatt som lærer i Norge, må ha den nødvendige kompetansen for å kunne undervise i et gitt fag. På ungdomsskolen er det krav om minimum 60 studiepoeng relevant utdanning i norsk, matematikk og engelsk, i tillegg til undervisning i norsk tegnspråk og samisk. For alle andre fag

gjelder regelen om 30 studiepoeng relevant utdanning. På videregående er kravet minimum 60 studiepoeng relevant utdanning for å kunne undervise i et fag.

Disse reglene kom i 2015, etter at en undersøkelse viste at det var totalt 38 000 lærere som ikke oppfylte kravene i basisfagene de underviste i. Mangelen på kompetente lærere i norsk, engelsk og matte viste at det var et stort etterslep blant norske lærere når det kom til formell kompetanse. Det virker også som det dessverre har vært et etterslep blant politikere, da det skulle et så stort sjokk til for at det faktisk skulle bli lovregulert hva slags utdanning man trenger for å undervise i et fag. Det at det har tatt så lang tid å få på plass et lovverk som inkluderer krav om en formell kompetanse i faget man skal undervise, vitner om en mangel på satsning på utdanning fra norske politikere. Mangel på relevante studiepoeng blir også forverret av det faktum at mange lærere

Figur 3.7 Delen sysselsatte lærere i videregående opplæring uten pedagogisk utdanning, 4. kvartal 2014. Prosent.

Tall fra SSB (Skjermdump Utdanningsforbundet).

også mangler nødvendig pedagogisk kompetanse. Av landets 25 700 lærere i videregående skole, har 1 av 5 ikke den pedagogiske kompetansen som kreves av dem. Det betyr at det til enhver tid er over 5 000 lærere i den videregående skolen som ikke har noen form for pedagogisk utdanning, men samtidig er i en undervisningsstilling. Dette viser igjen at det er langt igjen før norsk skole når det målet som politikeren har satt.

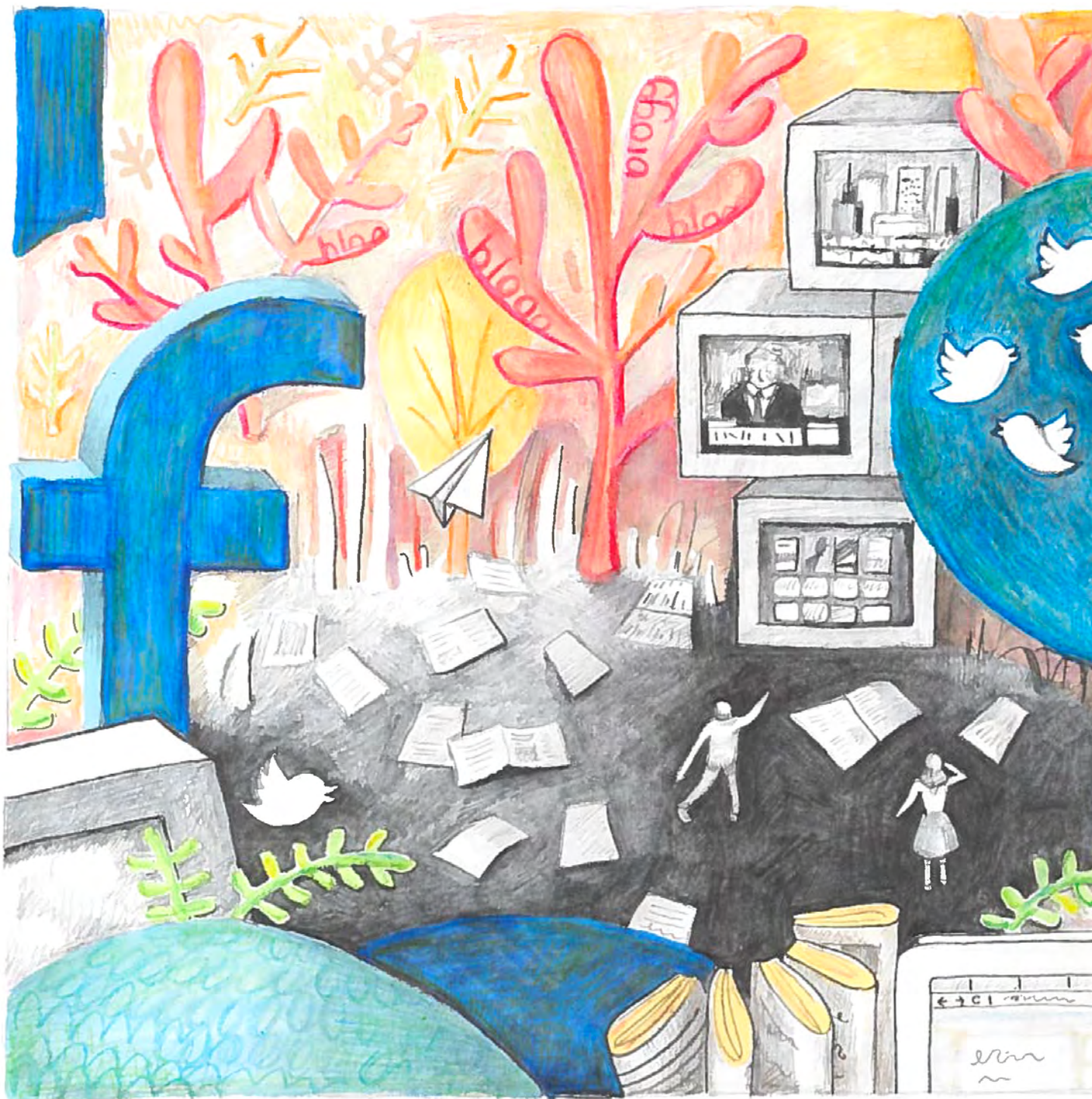
Som en lektorstudent, og dermed som fremtidig lektor, føler jeg at dette er et symbol på at Norge fremdeles har langt igjen før vi virkelig blir en kunnskapsnasjon. At utdanning skal lønne seg, har lenge vært mantraet i Norge. Men hvordan kan vi si at utdanning skal lønne seg, når såpass mange lærere ikke har den formelle kompetanse som kreves av dem? Hvordan skal man kunne rekruttere de aller beste lærere når samfunnet samtidig sender ut signaler om at det ikke er så farlig med utdanningen? Det burde ikke komme til det punktet der vi finner oss i en situasjon hvor norske lærere ikke har det de skulle trenge i form av kompetanse eller midler til etterutdanning. Den norske stat burde kaste penger etter lærere – det er den beste og tryggeste investeringen som finnes. Ingenting gir så mye avkastning som en dyktig og kompetent lærer som kan utdanne den kommende generasjon.

Likevel, det finnes lyspunkter. Med nye krav om formell kompetanse, fulgte det også midler til etterutdanning. Statlig tilskudd til skoleeierne sikrer at kommuner og fylkeskommunene i Norge ikke vil verge seg mot å ta regninga for å sende lærere tilbake til skolebenken. I år har 9 522 lærer

søkt om etterutdanning. I 2016 fikk totalt 5 600 lærere studieplass på etterutdanningen, og i år kommer omtrent like mange til å få plass. Dette er gode nyheter, da det viser at de nye kompetansekravene også kommer med konkret handling. Jeg synes likevel det er trist at det skal gå så lang tid før det hele tatt blir lovregulert hva slags kompetanse lærere må ha for å undervise, det i det hele tatt skal være et behov for så drastiske tiltak for å sikre at norske lærere har det de trenger for å kunne undervise.

Mitt håp for fremtiden er at det ikke skal komme for en dag at titusenvis av lærere mangler den formelle kompetansen for å undervise. Som at ikke 1 av 5 mangler pedagogisk utdanning, som at myndighetene bevilger hundrevis av millioner til etterutdanning – ikke fordi det viser seg at lærerne mangler nødvendig utdanning, og man må hindre et enormt etterslep – men snarere fordi Norge som kunnskapsnasjon alltid skal sikte seg mot å ha de flinkeste og best utdannede lærerne som overhode er mulig.

”... dette er et symbol på at Norge fremdeles har langt igjen før vi virkelig blir en kunnskapsnasjon.”

Illustrasjon: Karoline Hammer

Mediebevissthet

Kritisk tenking i skolen

Espen Nyberg
Skribent

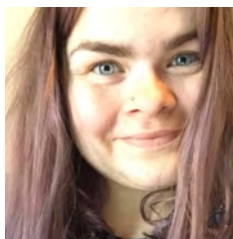
«Falske nyheter kommer til å ruinere vårt samfunn» sa Sokrates ca. 490 f.Kr. Det flourer av alternative fakta på internett, og det har blitt stadig flere mistanker om falske nyheter i mediene generelt. Begrepet «fake news» ble i 2016 verdenskjent da den nyinnsatte presidenten av USA, Donald Trump, offentlig anklaget den amerikanske TV-stasjonen CNN for å fare med løgner og falske budskap. Etter dette har både internasjonale og norske medier økt fokuset på dette oppsiktsvekkende fenomenet. Dessuten har debatten om medietroverdighet fått betydelig økt fokus.

I vår tid, der informasjonen og dens mangfold aldri har vært mer tilgjengelig, er det blitt mer viktig enn noen gang å kunne forholde seg kritisk til nyheter og andre informasjonskilder. Dersom man mener at det må være en del av norsk skoles ansvar, noe antakelig mange vil mene, må man først se på hva som allerede eksisterer i skolen. Det står eksplisitt i opplæringsloven at skolen skal lære elevene til å bli kritiske tenkere. Til tross for dette, kommer det lite til uttrykk i de faglige læringsmålene på videregående. Man finner læringsmål om kildekritikk til bruk av egen tekst i norsk og engelsk, og ett læringsmål om kilderelevans i

samfunnsfag. Historiefaget er det faget i videregående som kanskje har høyest fokus på tolkning og kritikk av tekster, men man må ikke glemme at historie ikke er fellesfag for yrkesfaglige studieretninger.

Med andre ord: de generelle læringsmålene som alle elever i den videregående skolen skal gjennom, omhandler i liten grad det å orientere seg i det voldsomt omfangsrike tekstlandskapet digitale medier tilbyr, med kritisk sans. Dette er oppsøksvekkende, og er nødt til å tas tak i. Lektorstudent Trine Nordnes, som skriver historiedidaktisk mastergrad om blant annet kildekritisk lesing, forteller i en kommentar til Ugleposten at historiefaget er det faget som i dag har mest å tilby når det gjelder

Trine Nordnes
Lektorstudent

Jan Frode Hatlen
Førsteamanuensis

kildekritikk. Hun mener at kritisk lesing definitivt kan få større plass i de andre fellesfagene, som eksempel norsk, engelsk, samfunnsfag og religion. Hun understreker derimot at spørsmålet ofte koker ned til hva det er tid til; skal noe inn i skolen, må ofte gjerne noe ut. Derfor oppfordrer hun til at lektorer kan gjøre egne grep dersom de ønsker å jobbe mer med kritisk lesing, eksempelvis å jobbe med andre typer tekster enn de man finner i lærebøkene.

Førsteamanuensis ved historisk institutt ved NTNU samt studieprogramleder for lektorutdanning i historie, Jan Frode Hatlen, har også gitt en kommentar til Ugleposten. Jan Frode forteller at begrepene literacy og historical literacy er på frammarsj inn i academia i Norden. Han understreker at selv om historiekritisk tenkning strekker seg langt tilbake i historien, så er det et økende fokus på det å kunne forholde seg til lesing av tekster på en kritisk måte. Han nevner at skolen som oppdragerarena har et stort ansvar for å utdanne lesekompetente elever. Dette krever faglig sterke lektorer med god kompetanse om literacy som holder seg oppdatert i sine fagfelt, mener Jan Frode.

Både Trine og Jan Frode påpeker at Ludvigsen-utvalget har fokus på kritisk lesing i en tverrfaglig forstand, og at de ønsker et høyere fokus på det i norsk skole. Vi fikk et løft i 2006 med LK06, som blir omtalt som en literacy-reform. Mye har likevel skjedd siden 2006. Internett har fått en betydelig større rolle for barn og ungdoms tilgang til informasjon og nyheter. I tillegg til at de største papiravisene er tilgjengelig på internett, må man være særdeles oppmerksom på alle alternative nyhetskilder som er åpne for alle. De siste årene kan vi se uavhengige tankesmier og nettmagasiner som Civita, Minerva, Agenda Magasin og Radikal Portal som stadig får flere lesere. Frilansjournalister, forfattere og andre skribenter som tidligere har måttet benytte seg av etablerte aviser for sine ytringer, oppretter nå blogger, der deres

meninger kan ytres uten noen form for redaksjonelt arbeid. Podcast-mediet vokser uhorvelig raskt, og tilbyr alskens informasjon fra både radikale sosialister og det ytterste høyre. Youtube, et mekka for uavhengige nyhetsstasjoner og andre informasjonsspredere. Og ikke minst Facebook, der hvem som helst kan dele hvilken som helst nyhetsartikkel over en lav sko. Alle disse nye mediene må tas i betraktning, ikke minst på alvor, når det skal utarbeides nye læringsmål i norsk skole. Disse mediene er virkeligheten, det er disse unge mennesker daglig blir bombardert av. Selvsagt skal man ikke anta at alle disse nye, skumle mediene utelukkende sprer usannheter og alternative fakta, men kritisk lesing gjelder ikke bare å lokalisere de falske nyhetene. Det gjelder også å se samme sak fra flere sider, og det er viktigere enn noensinne i dag, da man kan lese mange forskjellige sider av de fleste saker i løpet av kort tid. Her har alle lærere et ansvar for bevisstgjøring av elevene, selv om det ikke nødvendigvis konkretiseres gjennom læringsmålene.

Man kan stadig lese artikler og kommentarer om at mange aspekter ved dagens mediebilde er truende for demokratiet. Det skapes motsetninger i det politiske landskapet, og frontenes informasjonskilder omtales gjerne som «ekkorom», der mennesker med like meninger ytrer seg for hverandre, og følgelig blir isolert fra motpartens argumentasjon. Her har vi lektorer i undervisningen, men også i uformelle sammenhenger ansvar for å gjøre elevene tolerante overfor hverandres ulikheter og meningsmangfoldet. Jan Frode Hatlen mener vi kan håndtere disse truslene mot demokratiet med engasjement, og det mener vi i Ugleposten at Erudios medlemmer heldigvis har veldig mye av!

(PS: Sokrates sa ikke ovennevnte sitat i 490 f.Kr., det var rent oppspinn fra undertegnede side)

Et spørsmål om danning

Ex.phil debatten

Jens Hofgaard Eikre
Skribent

Så; dette handler om ex.phil.?

Ja, hvem skulle tro! I høst kom det to beslutninger som forandret fagets framtid. For det første vil ex.phil.-karakteren fra 2018 bli medregnet ved opptak til bachelorstudium, noe det ikke har gjort før. For det andre vil ex.phil. om to år stå igjen som ett av to fellesfag det er pålagt alle på universitetet å gå opp i.

Du vet jeg kom hit for å lese om mediebevissthet og ILU. Jeg nekter å diskutere ex.phil.

Diskusjon er ikke nødvendig, den har allerede vært. Vedtakene ble mottatt av en forsamling med studenter og lærere som har vært splitta i saken. En egen onsdagsdebatt ble arrangert på Studentersamfundet i januar, og flere utspill har sirkulert i Under Dusken. Som du, alternative stemme forteller, har ikke alt av debatt vært relevant for oss lektorstudenter. Noen sider derimot tror jeg kan gi oss verdifullt innblikk i hvordan vi verdsetter kunnskap på NTNU og i skolen som skal felte oss alle.

Hmm.... Siden jeg først er her skal du få en sjanse. Si det du skal, jeg er lutter øre.

Av alle kritiske røster er det Kalvskinnet som har gått høyest. Som en del av gamle HIST var ex.phil. et valgfag for teknologistudentene som går der. Nå som alle skal ha Kant og Platon på timeplanen sin føler de seg overkjørt av administrasjonen, og frustrasjonen har vært høy til tider. Faktisk var én av deres universitetslektorer på panelet til onsdagsdebatten.

Og hva slags formeninger var det han ruttet med om faget?

Den eneste rasjonelle meningen så klart: han elsket det.

Vent nå litt... Sa ikke du at de motsatte seg faget sterkt på Kalvskinnet?

Det var det jeg sa, men ikke av den grunnen. På tross av ex.phil. sitt, la oss si frynsede rykte, er det sjeldent et spørsmål om du liker det eller ei som er avgjørende. Problemet for Kalvskinnets del er at det tar opp plass de vil bruke til andre fag. 15 poeng med studietid går vekk til NTNUs nye fellesfag, eller et halvt semester med

undervisning. For gamle NTNU-studier er den nye ordningen en gavepakke, for det lempes av 7.5 poeng av de 22.5 poengene med fellesfag de måtte ha. For tidligere høyskoler derimot, er det en særdeles sur pille å svelge for å få universitetsstatus.

Hva med det andre, kommende fellesfaget? Jeg har ikke fått høre noe kritikk av det- for så vidt har jeg ikke hørt noe om det.

Fellesfag nummer to er døpt områdeemne, og emnet er like vagt som navnet tilsier. Det vi vet er at NTNUs styre ønsket seg et fag av allmenn karakter som også skal tilpasses de mange studieområder. Vi vil derfor se en slags hybrid av dagens ex.fac. og perspektivemne, som for oss lektorer er ped1. Debatt vil nok komme, men ikke før vi ser om resultatet er Terminator eller Frankenstein. ex.phil. derimot har saken lagt ut for seg; faget forblir som det blir, med en tredjedel av pensumet tilpasset og resten av allmenn karakter.

Høres ut som en god del er på spill her. Hvorfor vil NTNU beholde et fag som de gamle høyskolene ikke vil ha og studentene ikke klarer å ta seriøst?

Det er det sentrale spørsmål i debatten her. Sammen med områdeemnet er det ment å gi alle studentene et felles fundament på et universitet som spriker i mange retninger. Rektor Bovims mener ex.phil. bør beholdes spesifikt som en inngangsport til kunnskapskulturen, og et bidrag til allmenndannelsen av studenter. Styret har andre tanker i hodet når det kommer til ex.phil.-debatten. Jeg vil si at det er danning som sitter i frontallappen deres.

At det var sa du?

Danning har alltid hatt en sentral plass i skolens og lærerens vokabular, selv om vi ikke er bevisste på det; det er jo tross alt utdanning vi driver med. Enkelt forklart er det skolens form for oppdragelse: en god miks av det samfunnet vil elever skal tilegne seg av kunnskap, prinsipper og kultur.

**”Danning og læring
står på hver sin side i
spørsmålet om skolens
visdom eller verdens
behov skal forme
undervisningen.”**

Det er jo trivielt til det maksimale. Du kan ikke mene at ett ord har noe å si for debatten.

Uskyldig virker det, men slik ex.phil.-debatten viser kontraster er det nok av splid her også. Språket er tross alt et verktøy som bestemmer hva som kan og bør bli sagt, så et slikt skifte handler om mer enn bare «ett ord». Danning og læring står på hver sin side i spørsmålet om skolens visdom eller verdens behov skal forme undervisningen. Det i seg selv er en delikat balanse den norske staten har prøvd å finne siden Pisa-sjokket.

Stopp en hal her! Gå tilbake til det skjeve tårnet.

Vi snakker om PISA som i de treårige testene som sammenligner fagkunnskaper mellom elever i flere land. Testen var en reaksjon på en verden i stor forandring ved årtusen-skiftet: grenseløs globalisering, spirende tvil til datidens utdanningsnormer og en global økonomi med appetitt for teknologer og naturvitere med fremmedspråk. PISA var en av flere tester som skulle se om Norge hengte med i svingene. Vi var blant toppen i demokratiengasjement og velvære, men i PISAs tungvektene, matematikk, naturfag og lesing, havnet vi under gjennomsnittet. En rekke år og mediastormer senere kom en ny læreplan som lovte bedre resultater, Kunnskapsløftet. Læring og spesialisering i skolen var inn som aldri før, med nye realfag som de store vinnerne.

På tross av det nye læringsklimaet beholdt ex.phil. sin plass som dannelsesfag, men i en forandret stand. Fra lærdom i filosofi, logikk og psykologi er det bare førstnevnte som står igjen, sammen med nykommeren vitenskapsteori. Ex.phil. ser ikke ut til å falle av i svingen. Som yrkesretta utdanning må vi derfor spørre oss selv hvordan vi kan bruke lærdommen fra faget, og om det har relevans.

Svaret på begge spørsmåla er nei.

Svaret er mer komplisert enn som så.

Det er alltid ‘mer komplisert enn som så’ i filosofien.

Det er jo det vi har skjeggete menn til. Men vi ser etter et svar som får plass i en studentavis, så jeg ba om hjelp fra Elen-Marie Eriksen i stedet. Hun er lektor på ILU og Thora Storm og underviser i samfunnsfag, fransk og historie & filosofi, så hun vet bedre enn de fleste hvordan ex.phil.-pensum forplanter seg i det virkelige liv.

Der har du en imponerende CV du aldri vil oppnå.

Stille, alternative stemme! Som historie & filosofi lærer kan hun si at elevene hennes vil møte filosofien igjen i høyere utdanning; det er jo det de går studiespesialisering for.

Der har du et sett med sjokkerende fakta.

Men som hun følger opp med mener hun at spesielt filosofi har sin plass på videregående. «Jeg er jo av den mening at faget filosofi og det som faget tar opp burde ha vært mer til stede i videregående skole også. Så det betyr sannsynligvis at jeg mener det bør være på universitetet også; så man skjønner hva forskning kan handle om».

Så det handler om perspektiv?

Perspektiv, blant annet. Å beholde en flersidig tankegang er og en faktor: «de siste to tiårene har vi jo opplevd at det er veldig fokus på å studere realfag; man ønsker spesielt jenter inn i realfag, man ønsker teknologiutvikling i hele Norge, som er et intensiv som ligger igjen fra EU. Fra blant annet Lisboa-traktaten ønsker man en mer spissa teknologiutvikling i Norge for å imøtekomme konkurranse fra Kina, Japan, USA osv. Så det her er en tankegang som ligger og påvirker mange land. Og en sånn ensretting av tankegang tror jeg er en dårlig idé, rett og slett. Man er jo ikke bare en realfagstenker; og man er ikke bare en

humanist. Til og med på Aristoteles’ tid var dette en tanke man viet mye tid til. «Han var jo absolutt en realist! Han var jo kjempeinteressert i biologi, samtidig som han prøvde å sette det her i en større menneskelig kontekst. Og jeg mener det fortsatt er et viktig budskap å ha med oss inn i studiene, enten det er på videregående eller universitetet».

Så Aristoteles har relevans, men hva med andre som Hume og Sokrates?

Begge viet betydelig med tid til noe av det mest dagsaktuelle; sannheten. 2016 var året for alternative fakta, post-truth og Trump, så filosofi, ja danning som en helhet, har fått en oppsving. Nå i mars snakket Torbjørn Røe Isaksen om å få et «verdiløft i skolen», og i februar talte Trine Skei Grande foran Dragvollstudentene og mente at akkurat «danning» ville være motgift til dagens faktaproblemer. Som Elen-Marie sier: «hva som er som er sant er jo et tema i filosofien som man alltid har interessert seg for; er det vi ser virkelig; er det vi leser om virkelig? Det er noe demokratisk i det at man faktisk går ut og sjekker virkelig hvordan ting forekommer, eventuelt at man gjør noe mer enn at man bare leser om det i en sekundærkilde. En må være forsker i sitt eget liv».

Så bør ex.phil. bevares? Bør det bli mer dagsaktuelt? Lede ann i en blodig dannelsesrevolusjon?

Vel, jeg tror ikke det hjelper å trekke konklusjoner med min alternative stemme. Forhåpentligvis har du gjort deg opp en egen mening nå som du har nådd siste setning. Eller du kan endelig hoppe over til saken om ILU og mediebevissthet.

1 minutt på gangen

med kommende lektorer

Camilla Finstad Pedersen // 2. klasse // Engelsk og historie

Hvorfor valgte du å studere lektor?

Fordi jeg har hatt så mange dårlige opplevelser med lærere før og jeg har lyst til å være den læreren som endrer på dette og som kan høyne standarden på lærere. I tillegg er jeg opptatt av viktigheten av gode språkkunnskaper, det er derfor jeg har valgt engelsk som hovedfag. Jeg tenker særlig på at yrkesfaglinjer er nedprioritert i språkopplæring, noe som er dumt for det er ofte disse som har mest bruk for det.

Hva er det beste med lektorstudiet?

At man får muligheten til å diskutere og lære sammen med folk som skal bli det samme som deg. Det er så mange forskjellige studenter på lektorstudiet, og det utvider horisonten og forståelse for yrket.

Elisabeth Solheim // 2. klasse // Geografi og engelsk

Hvorfor valgte du lektorstudiet?

Fordi det er en master og fordi det er gode jobbmuligheter. I tillegg er det også varierte jobbmuligheter.

Hva er det beste med lektorstudiet?

At det er en integrert master. Når man starter så har man tatt et valg for de neste 5 årene. I tillegg er det bra at man kan velge to fag å fordype seg i.

Gustav Hopen // 3. klasse // Nordisk og historie

Hvorfor valgte du lektorstudiet?

Rådgiveren min på videregående anbefalte det. Jeg har alltid vist jeg ville bli lærer selv om jeg var veldig fram og tilbake på hvor jeg ville jobbe. Da var det rådgiveren min som sa jeg da burde studere lektor.

Hva er det beste med lektorstudiet?

Rett og slett bare det å være på skolen og sitte å jobbe sammen med andre folk som vil bli det samme som deg. Folk som vil bli lærere er ofte utadvendte, greie å snakke med og har lignende interesser. Bare å være i kantina og sitte sammen med kompis er det beste med lektorstudiet, synes jeg.

Foto: Teaterlosjen

Jubel i Solnedgang

I en koselig liten teatersal på Svartlamon ble jeg invitert til premieren på Teaterlosjen sin hittil største teateroppsetning: Kuler i Solnedgang av Klaus Hagerup.

Stykket foregår utelukkende i Golden Saloon, der vi møter stereotypiske og sangglade western-karakterer som tilsynelatende lever hele sitt liv i saloonen. Det hele tar derimot en ny vending når en fremmed med samme navn som den tidligere helten Jimmy Reed vender tilbake, og han må ta valget om å forbli tro mot seg selv eller påta seg denne nye identiteten.

Fra start til slutt blir vi bombardert med velfremførte monologer, godt koreograferte slåsskamper, allsang, ballader; rett og slett full pakke. De

har holdt seg tro mot det originale manuset, men kunne godt frigjort seg mer da det merkes at det bærer preg av en litt tregere tid. Til gjengjeld er skuespillernes tolkninger med på å løfte stykket voldsomt. Det er ingen tvil om hvor mye arbeid som har blitt lagt inn i denne oppsetningen, og det ble gjenspeilet i den gjennomgående applausen fra publikum.

Stykket mangler kanskje innovasjonen til skaperne av Westworld, men jeg er ikke her for å bedømme Hagerups manglende nytenkning, men teateret i sin reneste form. Det er kanskje noe vi glemmer av å bo i en by der scener brukes mer til revyer enn teater. Skuespillernes prestasjoner, scenografien og produksjonen generelt viser at teateret lever i bes-

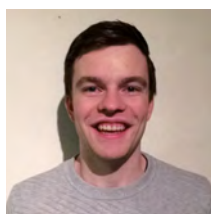
te velgående. Deres største oppsetning hittil baner vei for det jeg håper blir flere store oppsetninger, og med det håper jeg også Teaterlosjen i fremtiden vil våge å tørre litt mer. De har absolutt talent, og med Kuler i Solnedgang har de vist at man jammen kan teater i Trøndelag også.

Maria Krogstad

Tidligere leder av Arrkom, og lektorstudent

PLU?ILU?

Jan Pål Kerssemakers
Nestleder, Erudio
og skribent

Program for lærerutdanning har nyleg blitt slått saman med Fakultet for lærar- og tolkeutdanning og har vorte eit eige institutt, Institutt for lærerutdanning – ILU.

I høve dette så ynskjer me i Ugleposten å bli litt meir kjende med personane som er viktige for vår utdanning. For kven er desse personane bak e-postane som stadig dumpar ned i studentmailen vår, og som du stadig vekk ser vandrande i gangane på campus Moholt? Kven er dei, kan dei hjelpe oss med noko og kjem samanslåinga til å påverke oss? Alt dette, og litt til, er spørsmål eg har stilt slik at du ikkje treng det.

Det er tidleg morgon og kaldt og isete ute, men eg sit i den lune administrasjonen på campus Moholt og drikk varm kakao. Marit Moseng er nett no på veg for å snakke med meg. Ho kjem, og intervjuet kan starte.

Kva er det jobben din går ut på, for du er seniorrådgjevar, ikkje sant? Her skulle det vise seg at eg ikkje hadde gjort førearbeidet mitt skikkeleg, for Marit, ho er nemleg seniorkonsulent.

- Seniorkonsulent er liksom tittelen, men eg jobbar med studieadministrasjonen her ved ILU og lektorutdanninga er mitt hovudarbeidsområde. Eg har det administrative ansvaret for alt som er knytt til den delen av lektorutdanninga som ligg her, det vil seie profesjonsfaga – pedagogikken, fagdidaktikken og praksisen. I tillegg så samarbeider eg mykje med dei andre

studiekonsulentane på dei andre institutta og fakulteta som er involvert i lektorutdanninga.

Kva slags utdanning har du?

- Eg har ein master i idrettsvitskap her frå NTNU, og då eg var ferdig med den fekk eg jobb i administrasjonen ved eit institutt på det medisinske fakultetet, før eg så fekk jobb her. Den faglege delen av idrettsvitskapen brukar eg ikkje i kvardagen, men generell kompetanse knytt til mastergraden min har eg veldig god nytte av. I tillegg har eg tatt mange kurs for studierettleiarar her ved NTNU.

No har PLU altså blitt ILU, er denne samanslåinga noko me lektorstudentar kjem til å merke?

- Det inneverande studieåret så har jo målet vårt vore at de ikkje skulle merke samanslåinga. Ynsket er at ting skal gå som planlagt og at det skal vere ein mest mogleg smidig overgang. Men på sikt så blir den store tingen at me blir samla på eitt campus, for førebels sit me her oppe og på Rotvoll. Det gler me oss til og det vil forhåpentlegvis de som studentar òg merke positivt sidan lærarstudentar for alle trinn vert samla.

Eg må kome med eit lite oppfølgings-spørsmål om kva ho synest om namnet på det nye instituttet. Leande svarar Marit:

- Eg synest det er veldig fint eg, det passar bra.

Marit Moseng
Seniorkonsulent

”... på sikt så blir den store tingen at me blir samla på eitt campus.”

Dersom me lektorstudentar slit med noko, kva kan du hjelpe oss med?

- Eg får veldig mange forskjellige spørsmål og det er verkeleg noko av det eg likar med jobben min. Det kan vere alt ifrå praktiske ting slik som at vurderingsmeldinga mi vart feil, timeplanen er uklar eller korleis reknar eg på oppmøtet mitt? Og større ting som rettleiing av dei som ynskjer å byrje på utdanninga og korleis ein vert lærar, samt dei som kanskje kjenner på at dei ikkje ynskjer å verte lærarar likevel. Kanskje treng ein òg tilrettelegging i studiekvardagen. Sjølv sagt kan eg ikkje hjelpe med alt, men då veit eg forhåpentlegvis kven ein kan kontakte for å få vidare hjelp og finne ei best mogleg løysing på det.

Eg har fått svar på det meste eg kom for å spørje om, men eg er nysgjerrig på om det er noko Marit ynskjer at lektorstudentane skal vite om ho? Litt overraska, men like blid svarar ho:

- Eg vil at de skal vite at eg er ein person de kan ta kontakt med uansett om det er smått eller stort eller om ein er glad eller trist. Det er viktig for meg at de opplever at døra mi er open.

Til slutt kjem ho med ei oppmoding til oss.

- Det er mykje som skjer nå i samband med samanslåinga, så engasjer dykk og bruk dei kanalane de har til å vere med på å engasjere dykk i utdanninga og ta kontakt dersom det er noko.

Neste dag har eg tatt buss til Gløshaugen og er på veg inn i hovudbygget. Eg føler difor at eg skal møte ein viktig person. Etter å ha vimsa rundt inne i gangane på hovudbygget, gått forbi rektors kontor tre gonger og gått opp ein etasje, finn eg Christina Jenkins Slutås sitt kontor. Etter å ha fått nok ein kopp med kakao, er eg klar til nok eit intervju.

Kva er det du jobbar som og kva er det jobben din inneber?

- Eg har to stillingar. Tittelen min er seniorrådgjevar og den eine jobben er i avdeling for utdanningskvalitet der eg sit i Faggruppe for kvalitetsutvikling. Dette er ein sentralt-administrativ avdeling, og i tillegg så har eg ei anna halv stilling som koordinator innan forskning og utdanning i campusutviklingsprosjektet. Det er stillinga i avdeling for utdanningskvalitet som knyter meg opp mot lektorutdanninga ved at eg er sekretær i Forvaltningsutvalet for lektorutdanningane (FUL). Det inneber å følgje opp møteverksemd i FUL og drive sakshandsaming knytt til det. I tillegg leiar eg eit administrasjonsforum som samlar alle som jobbar administrativt med lektorutdanningane på NTNU, og har møteverksemd i samband med programleiarforum der alle leiarane for programområda for lektorutdanninga møtast.

Christina legg til at Kunnskapsdepartementet er veldig interessert i kva ein gjer på lektorutdanninga og at NTNU er ein viktig aktør, særleg etter samanslåinga. Lamslått av alle arbeidsområda til Christina og med ei kjensle av at Kunnskapsdepartementet likar utdanninga eg har valt, er eg veldig nysgjerrig på kva for utdanning Christina har.

- Eg kjem opphavleg frå Institutt for språk og litteratur. Eg har hovudfag, som det heitte då, i fransk språkvitskap. Eg byrja òg på ei doktorgrad innanfor det som eg ikkje fullførte, og byrja i staden å arbeide administrativt på instituttet.

Etter dette jobba ho seg oppover i gradene på NTNU fram til ho enda opp i sentraladministrasjonen, og må innrømme at ho saknar kontakten ho hadde med studentane då ho jobba på instituttet. Heilt på tampen legg ho til at ho òg har arbeidd eitt år som lærar på ungdomsskule.

Er det noko du kan hjelpe oss lektorstudentar med?

- FUL har ein pott med økonomiske middel som er eit spleiselag mellom dei ulike fakulteta som er involvert i lektorutdanninga. Den skal gå til sosiale og faglege tiltak som styrker læringsmiljøet på lektorutdanningane. Dersom ein treng støtte til studentarrangement er eg absolutt ein person de kan ta kontakt med fordi eg kan fortelje dykk korleis ein kan søkje.

Korleis kjem samanslåinga til å påverke oss, kjem me til å merke mykje til den?

- Eg trur ikkje det og eg håpar ikkje det. No har me heile lærarutdanningsløpet unntatt barnehagelærerutdanninga. Den nye breidda gjer at det er mange valmoglegheiter på NTNU for dei som ynskjer å verte lærarar, samt at ein får moglegheita til å lære av kvarandre. Eg har veldig trua på at det lektorstudentane kjem til å merke av endring, kjem til å vere positivt, sjølv om det nok kjem til å ta litt tid.

Eg synest at forkortinga til det nye instituttet er veldig morosam, så eg klarar ikkje å la ver å ta det opp endå ein gong. Christina ler godt.

- Oi, det har ikkje eg tenkt på, men eg tenkjer at det berre er ein positiv bi-effekt. Eit kjærleg institutt, me er jo opptatt av relasjonskompetanse.

Og med det rundar eg av intervjuet. Christina finn du altså i hovudbygningen på Gløshaugen dersom du leitar godt.

Monika Merket er både eit kjend namn og fjes for dei fleste lektorstudentar, men kven er ho eigentleg? For å få svar på dette tok eg nok ein gong turen til Moholt. Også hennar kontor var ei

Christina Jenkins Slutås
Seniorrådgiver

”... engasjer dykk og bruk dei kanalane de har til å vere med på å engasjere dykk i utdanninga og ta kontakt dersom det er noko.”

Monika Merket
Universitetslektor

utfordring å finne, men etter å ha spurt Marit Moseng om hjelp (ho opererer som tidlegare nemnd med open dør), fann eg til slutt Monika.

Kva er det jobben din går ut på og kva er det som er dine arbeidsoppgåver?

- Mine arbeidsoppgåver er for det første her i praksisseksjonen, at eg koordinerer praksisen til lektorstudentane i både praksis 1, 2, 3 og 4. I tillegg har eg halve stillinga mi i pedagogikkseksjonen, så eg underviser òg i pedagogikk for lektorstudentane. Dette studieåret har eg undervist pedagogikk 2 på hausten og pedagogikk 3 på våren.

Kva slags bakgrunn og kva slags utdanning er det du har?

- Eg har ein bachelor i realfag og master i pedagogikk. I tillegg har eg tatt nokre doktorgradskurs og held på med nokre små forskingsprosjekt som eg håpar får kvalifisert meg vidare. Men så har eg òg jobba 15 år i norsk skule, mest på ungdomsskulen.

Det har vore ein veldig flott jobb.

Etter 15 år som realfagslærer og kontaktlærer i norsk skule, er eg nøydd til å høyre med Monika korleis ho tykkjer det er å arbeide på ILU.

- Det er veldig hyggeleg! For det første så har eg veldig gode kollegaer og eg møter veldig mange hyggelege studentar. Samstundes er det veldig krevjande å arbeide her og du får utfordringar på alle moglege plan. Alt dette gjere at eg trivast veldig godt. Sjølv sagt får me høyre at me ikkje gjer ein god nok jobb, men me får òg mange positive tilbake-meldingar. Ein blir heller ikkje noko flinkare i jobben dersom det ikkje er noko motgang og ting ein kan bli betre på. For om ikkje kollegaer eller studentar seier ifrå om at noko ikkje er bra nok, så blir det aldri betre. Det er alltid viktig å ha noko og strekkje seg etter.

Kjem me lektorstudentar til å merke noko til samanslåinga i samband med praksis?

- Nei, det er vanskeleg å seie, for no har det då ei evalueringsgruppe med personar frå praksisseksjonen på gamle Program for lærarutdanning og gamle Fakultet for lærar- og tolkeutdanning, og resultatet frå dei veit me ikkje endå. Med andre ord er det vanskeleg å seie om det blir nokre endringar, men førebels vil lektorutdanninga fortsatt gå som før.

Glad som eg er i ordspel, bringar eg nok ein gong forkortinga til instituttet på banen. I likskap med dei andre, tykkjer òg Monika at den nye forkortinga er flott.

- Det er artig, sjølv om det er uvant å måtte seie ILU i staden for når eg har sagt PLU så lenge.

Om me kjem til kontoret ditt, kva kan du hjelpe oss med?

- Det som eg oftast hjelper studentar med, er naturleg nok praksis og kontakten med skulane. Det kan vere utfordringar som studentane har med praksisskulen og det kan vere å opprette kontakt med praksisskulen. I tillegg så kan eg hjelpe i pedagogikk med tanke på undervisning, seminar, hjelp til å finne litteratur, skrive oppgåve, munnleg eksamen, ja alt som har med pedagogikk å gjere.

Har du nokre tips til oss som er lektorstudentar?

- Det er veldig mange som jobbar som vikarar og det trur eg er veldig positivt. Og all anna erfaring som kan likne læraryrket er bra å ha med seg. Det kan vere at ein tar på seg å leie eit idrettslag eller vere speidar til dømes. I tillegg får eg utruleg mange spørsmål og det synest eg er utruleg bra, så eg vil at lektorstudentane skal halde fram med å være engasjert i utdanninga si.

Oppmodinga er altså klar: hald fram med å engasjere dykk i studiet! Med dette passar det fint å runde av, og eg vil takke Marit, Christina og Monika for å stille opp i Ugleposten. Forhåpentlegvis veit avisa sine lesarar no litt meir om kven dei er.

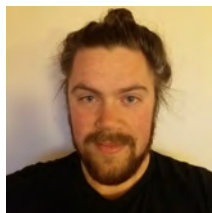

Personlige refleksjoner

rundt et alminnelig toalett på Dragvoll

De fleste ganger jeg går på do mens jeg befinner meg på Dragvoll, tenker jeg ikke særlig mye. Jeg har gjort det såpass mange ganger før at det meste heldigvis går helt automatisk. Det er derfor sjeldent at jeg stopper opp for å reflektere noe særlig over toalettet jeg befinner meg i. Men en sen kveld i februar var dette noe jeg gjorde idet jeg gikk inn på toalettet.

I bygg 6B, på nivå tre er det et herretoalett. Dette toalettet har to båser og et urinal. Den befinner seg utenfor en lesesal, og blir dermed brukt forholdsvis ofte. På alle måter er dette her et helt vanlig, lite toalett. Ikke mer, ikke mindre. Det eneste som var spesielt nok til at jeg begynte å tenke, var det faktumet at den eneste urinalen på toalettet var dekket av en hvit pose, men en påskrift der det sto "Tett! Ikke bruk". Dette i seg selv er ikke noe spesielt - jeg håper det er standard praksis fra vaktmesterne på Dragvoll.

Are Sæterbakken
Kvikstadhagen
Informasjonsansvarlig
og skribent

Det som slo meg med denne urinalen var at den har vært tett og tildekket helt siden jeg begynte å studere på Dragvoll - siden høstsemesteret 2014! Denne urinalen har vært tett i over to og et halvt år - muligens lengre! Urinalen var dermed ikke lenger bare en tett urinal, tildekket av en plastikkpose. Det var snarere en metafor for hvordan bygningsmassen ved Dragvoll blir ivaretatt - sakte. Toaletter er tette, det lekker i fra taket, noen ganger sprekker et vannrør og vi har en lesesal som har kallenavnet Muggsalen.

Nå som NTNU har vedtatt at universitetsområdene i Trondheim skal samlokaliseres ved et enkelt, sentrumsnært campusområde, begynner prosessen med å flytte Dragvoll. Dette er en prosess som kan ta mange år. Da kan det ha seg slik at investering i infrastrukturen ved Dragvoll ikke blir særlig attraktiv for NTNU, sett ifra et økonomisk syn. Dessverre har det seg også sånn at i denne perioden der NTNU finner ut av hvor det sentrale campuset skal ligge, vil det fortsatt være studenter oppe på Dragvoll. Hvor lenge denne prosessen kommer til å vare, er vanskelig å gjette. Mest sannsynlig er det snakk om mange år - eller for å sette det i et enkelt perspektiv - flere mastere.

Mitt håp og ønske er ikke at folk skal begynne og avslutte en master på et campusområde som ikke engang får økonomiske bevilgninger til oppussing. Jeg håper også at NTNU forstår at et godt fungerende campus er viktig for alle studenter som kommer til å begynne og avslutte sine studier ved Dragvoll, i den tiden det tar å flytte campus nærmere sentrum. I minste fall håper jeg de kan gi dem en god fungerende urinal som ikke er tett.

Lektorar som hatar nynorsk

Tankar om nynorsk i lektorkvardagen

Jofrid Søyland
Skribent

Nynorskdebatten er ei betent og kjend sak blant ungdommar og vaksne, både i og utanføre skulen, og blant politikarar. Nynorskbrukarane i landet er i mindretal, og fleire i det bokmålsbrukande fleirtalet er svært negativt innstilte til nynorsk, både som ein del av utdanninga og som språk og kulturskatt generelt (absolutt ikkje eit forsøk på manipulering).

Dette ser ein blant anna i media og blant elevar rundt omkring på skulane. Sjølv sagt er det nynorskbrukarar som hatar bokmål også, og det meir positive av begge slag, men det er diverre denne første gruppa som ropar høgst, og nok har størst påverknadskraft.

Fleire som går lektor her på Dragvoll no har nok også kjent på misnøya med sidemålet nynorsk. For det er ikkje til å stikka under ein stol at dei fleste elevar i Noreg har bokmål som hovudmål, og nynorsk som sidemål. Då eg hadde nordisk som hovudfag i fjor, måtte me skriva lik mengd eksamenar og oppgåver på nynorsk som på bokmål, uavhengig av hovudmål, fordi me skulle kunna begge like bra. Dette utløyste mykje misnøye og panikk blant fleire studentar, og fleire sleit med nynorsk, fordi dei ikkje hadde lært det

skikkeleg på skulen. Det går igjen fleire stader. Den mangelfulle undervisninga rammar bokmåselevar mest, og då er det lett å skulda på innhaldet og forma på det ein ikkje får til, heller enn korleis det er lagt opp.

Sidemålsundervisninga vert tydelegvis ikkje fylgt godt nok opp, prioritert nok og/eller lagt opp godt nok, med tanke på kor mange som går ut av skulen utan å kjenna seg brukbar i sidemålet sitt. Dei som har nynorsk som hovudmål har eit betre utgangspunkt til å læra bokmål som sidemål, sidan det er så lett tilgjengeleg rundt oss, og mykje informasjon, reklame og tekst elles i samfunnet/kvardagen er på bokmål. Om ein har nynorsk som sidemål kan det verka veldig fjernt om ein først møter på det på ungdomsskulen, og får minimal, holete og sporadisk undervisning i det, frå då av. Eit anna aspekt med nynorsk som mange elevar, frå begge «sider», frustrerer seg over, er det stadige reformer i nynorsk. Det gjer at den nynorsken ein lærte å skriva på ungdomsskulen, ikkje nødvendigvis kan brukast likt på vidaregåande. Dette kan spesielt gjera det motlaust for elevar med nynorsk som sidemål, som ikkje får så grundig innføring i det, heller. I bokhylla mi no, har eg 2. utgåve av

osk

språk, jamvel om du er einaste nynorskeleven i klassen.» I forskrifta til opplæringslova: § 17-1, står det at «Eleven har rett til læremiddel på ønskja målform; nynorsk eller bokmål.» Vidare vert det også poengtert at dette gjeld uavhengig av kor mange andre som har det eller det som hovudmål i same kommune og fylkekommune.

Eg vil no fokusera på den rollemodellen læraren skal vera for elevane, og kva påverknadskraft ein faktisk har. Eg er van med at fleire ungdomspolitikarar på paneldebatt og lærarar på skulen rakkar ned på og vitsar med nynorsk, til stor jubel frå dei fleste elevane. Ein bør sjå humor i det som går an, tenkjer eg, men å rakka ned på ein stor del av norskfaget, med elevar som allereie tenkjer på spynorsk, er ikkje eit lurt trekk i lengda. Inntrykka frå omverda er ikkje på nynorsken si side frå før, om det er overfloda av litteratur og tenester på bokmål ein ser på, eller hatefulle lesarinnlegg mot nynorsk, som visstnok har skulda for all ulukke i livet. Når me kjem ut i skulen, kjem me garantert til å møta elevar som slit med sidemålet sitt, mest sannsynleg nynorsk, uansett kva fag me har. Ein måte å hjelpa elevar på, utan å ha privatundervisning i nynorsk, er å tilby dei/gje dei alle/nokre skulebøkene på nynorsk. No har eg nettopp skrive at alle elevar har rett på skulebøker på sitt hovudmål, og dette er jo sjølvsagt viktig. Likevel er det ofte små tiltak som gjev mykje resultat, om ein ikkje vil leggja ned det største arbeidet i faget. Eg har blant anna eit eksempel på ein medstudent frå vidaregåande som sleit veldig med nynorsk, og bytta til bøker på nynorsk.

Han tykte fort det ikkje hadde vore så vanskeleg å lesa, når ein berre kom inni det, og at det hjelpte med å få vanlege nynorske setningar inn i hovudet. Utan å øva meir på nynorsk grammatikk eller lesa meir i norskboka enn før, berre meir på nynorsk kjende medeleven min seg meir kompetent i nynorsk, og han gjekk også opp ein karakter i sidemål. I tillegg gjorde det ikkje hatet til nynorsk større, men mindre!

bokmålsordlista, og 11. utgåve av nynorskordlista, og begge er dei siste utgåvene som har kome ut, etter alt eg veit. Om ikkje det viser spenninga i nynorsken, så veit ikkje eg kva som gjer.

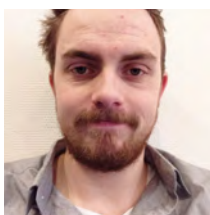
Fleire gonger berre dei siste månadane har eg fått denne responsen om eg snakkar med folk om nynorsk, og prøver å forsvare det: «Nei, det er vel ikkje noko gale med nynorsken i seg sjølve, men eg lærte det jo aldri skikkeleg på skulen» (oftast kjem ikkje responsen på nynorsk, vel å merkja). Ein kan vel aldri skulda alt på læraren, systemet, illuminati og så vidare, ettersom alle fag krevjar eigeninnsats. Men når det verkar å vera eit utbreidd problem, bør ein ikkje berre klandra eleven heller. Korleis skal lektorstudentar gå ut i skulen å undervisa på norsk, og i norsk, utan å gje elevane negativ innstilling til sidemål/nynorsk, om dei sjølve har hatt dårlege opplevingar med spesielt sidemål? Eg trur dårlege erfaringar med nynorsk frå då ein sjølv var elev, underbevisst påverkar måten ein motiverer elevane og vinklar undervisninga.

Heile vidaregåande var eg den einaste nynorskeleven i klassen. Difor er eg spesielt glad for at dette står på Målungdommen sine nettsider: «Du har rett til å møta nynorsk som undervisningsspråk. Du har rett til å få ein rimeleg del av prøvene og undervisninga på ditt eige

Norsk utgjer mange karakterar på vitnemålet, og spesielt mange om ein kjem opp i mykje norsk til eksamen. Så lenge ein ikkje er friteken sidemål, vil ein uansett ha fire norskkarakterar, om ein kjem opp skriftleg sidemål og norsk munnleg (sjeldan begge) også, kan ein ha fem eller seks norskkarakterar på vitnemålet. For meg, som elska norsk, var det jo ikkje noko problem, men for dei som var meir begeistra for andre fag og tema, vart dette endå ein grunn til å hata sidemål intenst. Norsk er det einaste teoretiske faget (gym har ein også) i norsk skule som ein har frå første klasse i barneskulen, til tredje klasse vidaregåande, som er obligatorisk, så ein bør jo absolutt ha nokre karakterar i det. Likevel: når hovudmål og sidemål kan telja like mykje på vitnemålet, og sidemålsundervisninga ikkje held mål mot hovudmålsundervisninga, er det jo litt kritikkverdig, vil eg seia. Eit alternativ kan vera å berre ha ein munnleg karakter og ein skriftleg, og at sidemålsdelen tel 25% av karakteren, og hovudmål 75% eller noko i den duren. På eksamen kan del A vera på sidemål, og del B på hovudmål. Dette er berre fri tenking frå mi side, men eg trur verkeleg noko må endrast når det gjeld undervisning og haldning i og til sidemål, for å vidareføra og bevare norsk språk og kultur, anten om det er snakk om nynorsk eller bokmål.

Masteren

**Sven Andreas
Nygaard**
Skribent

Denne uken har jeg satt meg ned med Kristine Borgaard Waage for denne Uglepostens Masteren. Kristine har kommet seg gjennom alt av utfordringer slengt mot henne fra geografi, nordisk, pedagogikk og didaktikk.

Etter ett år som frivillig med Røde Kors i Nepal. Etter blod, svette, og masse kaffe, sitter hun nå for tiden og skriver på master i geografididaktikk. Jeg må ærlig innrømme at som 2. års lektor har ikke tanken på å skrive master i pedagogikk eller didaktikk falt meg inn enda. Derfor starter jeg som enhver nysgjerrig lektorstudent ville ha gjort og spørre henne ut om dette mytiske fenomenet.

Hvordan endte du opp med å skrive masteroppgaven din i didaktikk?

- Vel, det startet da vi høstsemesteret 2015 hadde såkalte masterforberedende fag. Vi hadde et metodefag der vi skulle lage masterskisse og kanskje jeg var litt påvirket av flyktningkrise, arbeidet for Røde Kors, eller begge. Men jeg formulerte i hvert fall en skisse om geografi som et holdningsskapende fag. Veilederen min fortalte meg at dette var et lite dekket området og dette gjorde meg jo mer engasjert i å arbeide med dette temaet. Så nå sitter jeg her da, halvannet år etter, og skriver om nettopp «hvordan kan geografi være et holdningsskapende fag?».

Såpass ja, ideen dukket opp tidlig altså?

- Joda, for så vidt. I geografi starter vi med masterforberedende ganske tidlig. Tidligere enn for eksempel historielektorene så vidt jeg vet.

Ideen om hva masteren din skulle handle om dukket opp tidlig, men hvordan kom du deg derfra og hit? Hvordan har du arbeidet og hvordan har temaet vært å arbeide med?

- Jeg brukte undervisningsopplegget «Tren Tanken» som er en velkjent læringsstrategi og brukes hyppig i samfunnsfagene. Her brukte jeg opplegget «design din nabo» utviklet av Ronald Nolet. Dette er en øvelse der elevene skal velge ut fem egenskaper knyttet til valg av sin nye nabo. Denne øvelsen har et helt klart fokus på fordommer og holdninger til innvandring og jeg knyttet det til temaet «migrasjon i geografien».

- I tillegg til å teste ut et undervisningsopplegg har jeg intervjuet 5 geografilærere om deres hverdag som geografilærer. Jeg var spesielt interessert i deres syn på geografi som et holdningsskapende fag og hvilke erfaringer de hadde knyttet til dette.

- Det er selvfølgelig masse jobb med masteroppgaven, men det har også vært spennende!

Så hva tenker du om å skrive masteroppgave innenfor didaktikk, kontra å skrive om et tema innenfor fagområdet ditt? Tror du det kan være en fordel som ferdig lektor å ha fordypet deg og skrevet masteroppgave om didaktikk?

- Jeg tenker at det er en fordel. Det som er en fordel med å skrive masteroppgave i didaktikk er at man blir litt «ekspert» på hvordan man kan undervise! Det kreves mer og mer av lærere blant annet må de

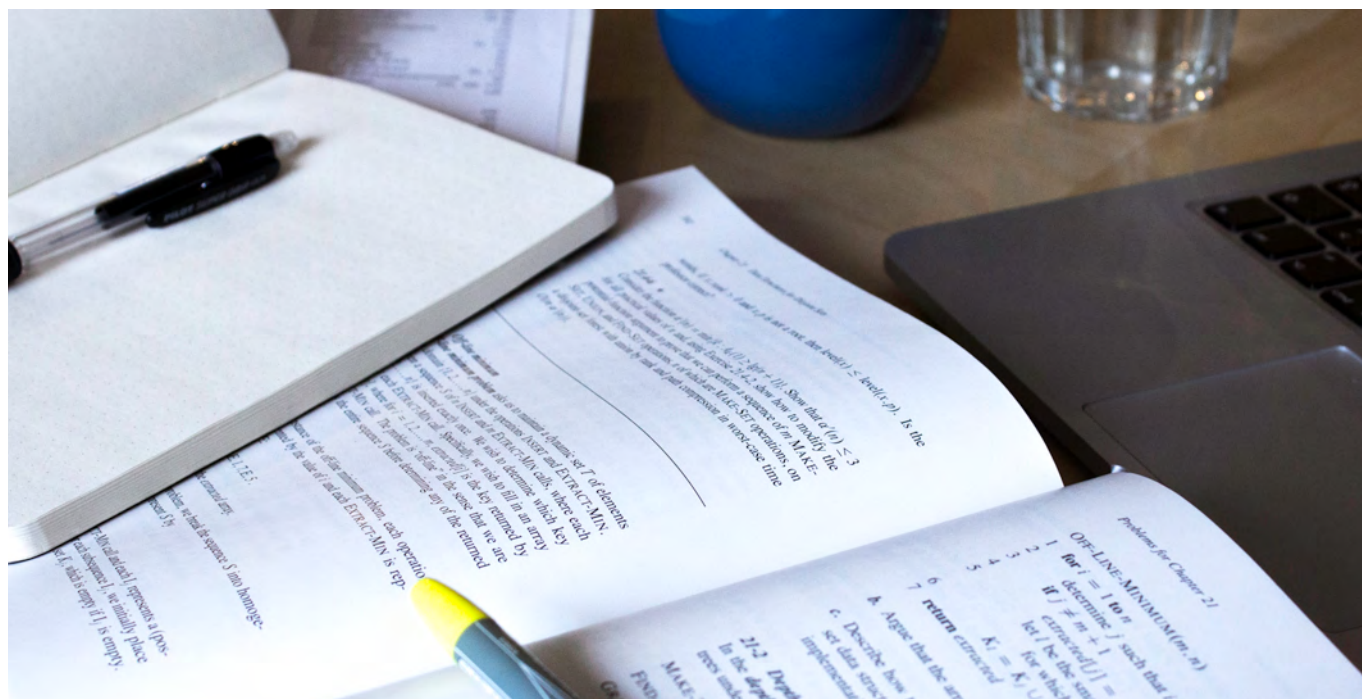
”... en fordel med å skrive masteroppgave i didaktikk er at man blir litt ”ekspert” på hvordan man kan undervise!”

evaluere egen praksis, og det er jo akkurat det jeg gjør når jeg skriver en didaktisk master. Temaet for min oppgave krever at jeg fordyper meg i danning. Dere som har lest litt pedagogikkpensum vet at dette er sentralt i pedagogikken.

Så du vil anbefale å se på mulighetene for å skrive master i didaktikk?

- Absolutt, jeg synes det er kjempeinteressant og tror som sagt at det er noe som er nyttig når man skal ut i arbeidslivet som nyutdannet lektor.

Kristine stikker av gårde for å fortsette arbeidet, som hun stort sett gjør fra 9-16 hver dag her på Dragvoll. Jeg tenker at det hadde kanskje gitt litt ekstra motivasjon neste gang jeg skal ned på Moholt, og vite at det finnes en mulighet til å skrive masteroppgave i didaktikk. Det er noe å tenke på for dere lektorer der ute som er litt nærmere lyset i enden av tunnelen enn det jeg er.

REISEBREV

Lektorstudenter på utveksling forteller

Utteksling i USA

Hei kjære medstudenter!
Da har jeg vært utvekslings-
student i Berkeley i 2 måneder.

Kort oppsummert så langt: travelt, spennende og veldig gøy! Jeg har alltid hatt en våt drøm om å dra på utveksling for å bli bedre i engelsk, utfordre meg selv, bli kjent med mennesker fra andre land og kose meg i varmen. Så langt kan jeg krysse av alle, utenom sistnevnte. Jeg har lært den harde (den kalde) veien, at The O.C eller Los Angeles og Berkeley ikke har samme klima. MEN jeg har selvfølgelig ikke bare kommet hit for å sole meg. Hovedgrunnen til at jeg valgte akkurat Berkeley, er selvfølgelig universitetet. Ranket som nr. 2 i mitt felt (sosiologi), var valget lett når man fikk med seg California på kjøpet og når man sannsynligvis ikke hadde kommet inn på Harvard.

Skolen byr på dyktige forelesere, spennende og nyskapende fag og en undervisningsmetode som er veldig annerledes. Forelesningene består alltid av muntlig deltakelse, ofte diskusjoner, og noen ganger filmer og aktiviteter. Litt skummelt i starten, men man kommer fort inn i det. Professoren sa for eksempel andre time: "what do you think about this Marit?" Jeg skal ærlig innrømme at engelsk aldri har vært min sterkeste side, så jeg hadde virkelig ingen aning om hva spørsmålet på power pointen betydde. Jeg ble rød i ansiktet, la meg langflat og fikk heldigvis hjelp. For hjelpsomme, det skal de ha creds for å være her! De har såkalte "office-hour", så hvis du trenger hjelp med noe, eller lurer på noe, eller bare har lyst å snakke litt med professoren, vil de gjerne at du stikker innom kontoret deres. De har også ordnet det sånn at jeg får ta vår ukentlige quiz en halvtime før timen, siden jeg synes det var vanskelig å rekke det i starten pga. Språket. Ellers baserer karakteren seg på mye mer enn bare én eksamen, så skippertaksmetoden fungerer ikke her.

Man merker også at det amerikanske skole-systemet er styrt av kapitalisme. Her er det konkurranse om kundene, altså studentene. Campus ser derfor veldig imponerende ut. Ikke mindre enn 32 biblioteker (why??), massevis at cafeer og så har de et treningssenter inkludert i studentkortet, med flere basseng, tennisbaner, squashbaner osv. De tilbyr også Bear walks, altså å følge deg/kjøre deg hjem på kvelden hvis du går alene og det er mørkt. Utvekslingsprogrammet vi er her igjennom arrangerer også mye aktiviteter med gratis mat og drikke (til og med noen ganger med alkoholprosent). Men det legges fort opp til å bare bli kjent med de andre på programmet, det vil si andre nordmenn. Jeg var veldig bestemt på at jeg ikke ønsket å bare bli venn med nordmenn her i Berkeley. Derfor valgte jeg å bo på noe heter International House. For dere som har bodd på folkehøgskole, er det ganske likt. Mat er inkludert, man deler rom med en annen person, og det er supersosialt. Her bor jeg med mennesker fra hele verden, noe som er veldig spennende. Jeg har fått gode venner fra alle verdensdelene, og har lært veldig mye om kulturelle forskjeller og meg selv den tiden jeg har vært her.

Det er også en veldig spennende tid å bo i USA på. California er vel den mest liberale staten i USA, og Berkeley er vel igjen en av de mest liberale stedene i California. Donald Trump er med andre ord svært lite populær her. Han slaktes ofte i timene, av både studenter og professorer, og man merker at folk er frustrerte. Berkeley-studenter har også rykte på seg for å være veldig engasjerte. Det ble rett og slett for mye da Milo Yiannopoulos, kjent for sine hattaler og et nært forhold til Donald Trump, skulle komme å holde appell samme uke som Donald Trump innførte innreiseforbudet. Det ble massive demonstrasjoner, et tre tok fyr, vinduer på skolen knuste og skolen ble stengt – mens vi hadde forelesning. Det var en litt skummel, spennende og veldig spesiell opplevelse.

I helgene leier vi ofte bil og drar på utflukter i nærheten eller drar til San Francisco. San Francisco er ikke lengre enn 30 min unna, og er en HELT fantastisk by. Du kan gjøre alt du kan tenkte deg, fra å dra på katekafé til å stå på rulleskøyter i en kirke. Vanvittig fin, vanvittig spennende og vanvittig kul. Kort fortalt: jeg elsker den byen. I helga var jeg i Squaw Valley, (3 timer unna) og så venninna mi kjøre alpinrenn, og om en måned skal jeg til Yosemite å gå på fjellet. Så ja, California kan by på det meste. Det er også i smørøyet for annen reising. Om noen uker er det spring break, og da skal vi til Cuba. I påska får jeg besøk, så da skal jeg på roadtrip til Los Angeles og Las Vegas, og etter eksamen skal vi til Hawaii og Mexico.

Til slutt vil jeg bare si at å dra på utveksling er noe som jeg virkelig vil anbefale – og Berkeley er et utrolig godt alternativ. Jeg tror det man lærer om seg selv og andre, i møtet med andre kultur er uvurderlig kunnskap å ta med seg inn i læreryrket. Og husk at mye av denne opplevelsen kan dere også få i Trondheim, ved for eksempel å være Buddy (fadder)! Ei jeg kjenner her på International House fra USA bor nå sammen med buddyen hun hadde da hun var på utveksling i Madrid. Hvor trivelig er ikke det da???

Dra på utveksling – bli Buddy – eller gjør begge deler.

Marit Opstad Arnesen

Utteksling i Granada

En kameleon av en by

Å være utvekslingsstudent er noe som ikke kan beskrives, det må oppleves.

Det er oppturer og nedturen om hverandre, frustrasjon og mestring. Til slutt samles alt til lærdom. Lærdom man ikke får andre plasser – det er kunnskap om seg selv som menneske, om verdier, om tradisjoner, om andre kulturer, og ikke minst om eget hjemland og kultur. Om du har vurdert å dra på utveksling, så er det ikke lenger noe å vurdere, bare gjør det!

Som utvekslingsstudent i Granada får du mye på kjøpet. Ikke bare har man muligheten til å snakke flytende spansk, men også mye mer! Man kan stå på ski i fjellet, sole seg på stranda, besøke den kjente Alhambra, få gratis mat hver dag, danse reggaetón hver kveld, forstå på en bedre måte hvordan det er å være utvekslingsstudent og kanskje også i noen grad, hvordan det er å være innvandrere. Man lærer også å kjenne mennesker som har andre oppfatninger enn seg selv. For eksempel er intimgrenser noe som ikke eksisterer her, noe vi nordmenn kan bli litt overrumplet av. Om du prøver å adaptere deg til den spanske kulturen er siestaen hellig og middagen skal selvfølgelig ikke

spises før rundt klokken 21.00. Det mest overraskende er nok at WhatsApp er den viktigste appen, og den brukes av alle til absolutt alt, tid er et svært relativt begrep og sist, men ikke minst – det skal være kaldere inne enn ute – deal with it.

For spanjolene er livet på café og restaurant en virkelighet hver eneste dag, og dette elsker jeg! Visste du at et glass vin koster to euro? Og visste du at når du kjøper dette glasset for to euro, så får du også med en gratis tapas? Nei, det visste ikke jeg heller. "Tapear" er nemlig et eget verb her i Granada, fordi det er noe spesielt med denne byen og tapas. Det er en lang tradisjon for at man alltid får gratis tapas når man kjøper noe å drikke. Hvis man da vet hvor man skal gå for å få store porsjoner av tapas, så vil det altså si at man kan få middag og et glass vin for 18 norske kroner?! Dette er vel noe av det jeg har vært mest overrasket over. De rundt meg har også forstått hvor mye dyrere Norge er fordi jeg sitter og måper fem minutter etter vi har fått maten og fremdeles ikke klarer å forstå hvordan de ulike stedene kan gå rundt når de gir ut maten nærmest gratis. En brasiliansk kompis av meg nevnte også her

om dagen at man vet at et land er godt å bo i når vinen er billigere enn vannet – dette er nemlig tilfellet i Spania.

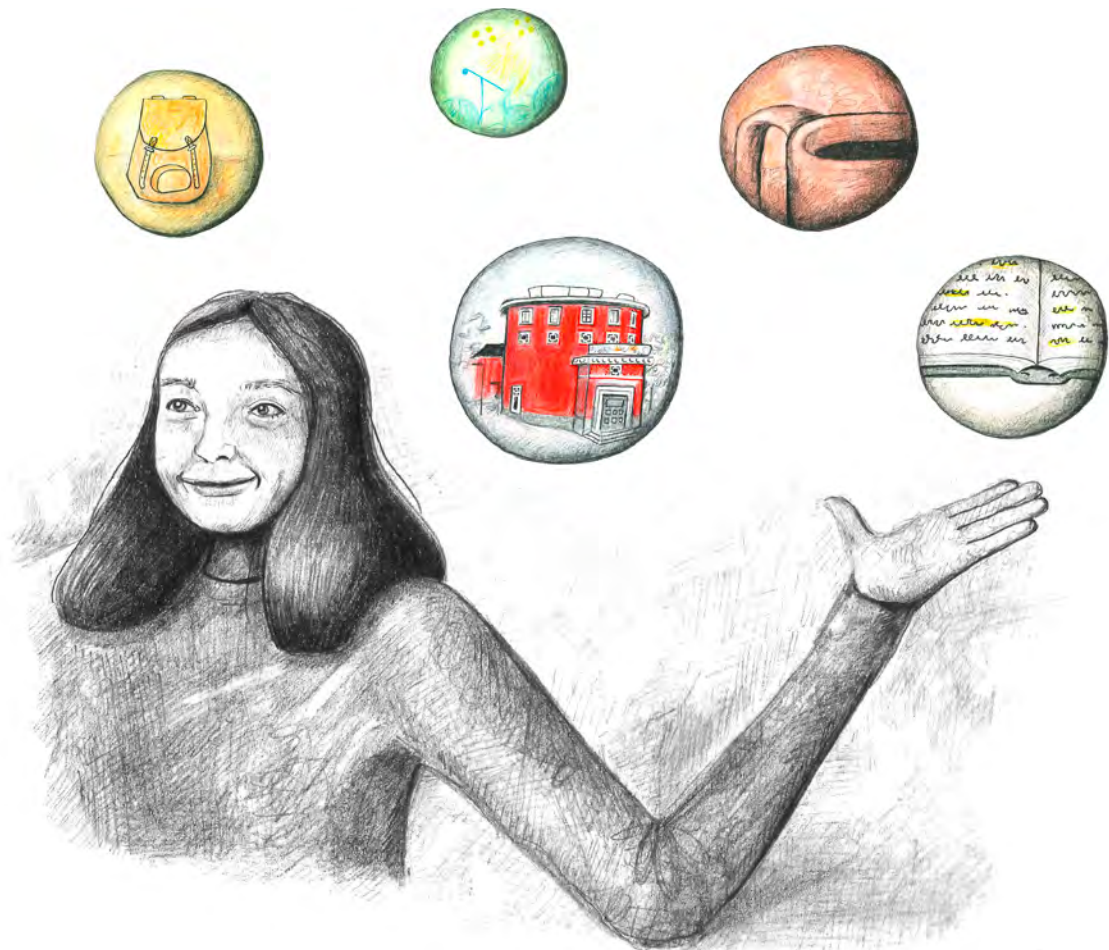
Jeg går lektor i samfunnsfag, men dette er mitt breddeår, og jeg har derfor bare idrettsfag her i Spania. Det betyr at det er mye praktiske fag og ikke like mye teori. Det passer meg perfekt med tanke på at alt foregår på spansk. Det er også ganske stor forskjell på professorene og deres tanker om utvekslingsstudenter. Den første timen sa den ene læreren til meg at jeg aldri kom til å stå dette faget. Jeg spurte hvorfor, og han svarte at det var fordi jeg var erasmusstudent, enkelt og greit. Han ville åpenbart ikke ha meg i sin klasse, og man kan fort føle seg dum og malplassert. På den andre siden har jeg lært om hvordan man på en god pedagogisk måte kan inkludere minoriteter (slik som meg selv). Den ene professoren hadde nemlig undersøkt litt og tok eksempler fra Norge. Dette er jo noe vi alle har lært om i pedagogikken, og gjett hva, det funker! Jeg føler meg mye bedre i disse timene hvor jeg vet at læreren respekterer meg og viser forståelse for at det kan være vanskeligere for meg å forstå alt til enhver tid. Jeg studerte et år spansk før jeg begynte på lektorgraden, og jeg syntes fremdeles det er vanskelig å få med meg alt som skjer i fagene, men det kan jo bare gå en vei. Men det finnes også dager som i dag: første time var avlyst, noe jeg ikke hadde fått med meg. Da jeg satt og ventet på neste time, kom en klassekamerat bort til meg og spurte om jeg var klar for "el examen" som vi skulle ha i den kommende timen. Jeg hadde ikke hørt om noen eksamen. Jeg hadde ikke engang lest litt ekstra på tingene vi har gjennomgått. Jeg var ikke forberedt overhodet og jeg skulle gjøre dette på et fremmedspråk. Det kan ikke ha gått bra, men om det gikk i det hele tatt vil tiden vise. Jeg forstår jo mer og mer for hver dag, og det er da jeg føler mestring.

Når det gjelder systemet for å velge fag, vet jeg ikke hvor jeg skal begynne. Først og fremst kan man spørre seg, hvilket system?! Vi fikk utrolig mange beskjeder den første uken, og de fleste var selvfølgelig motsigende. I tillegg var det et første-mann-til-mølla-prinsipp. Listene ble hengt opp på et gitt tidspunkt, og da måtte man være klar for å få plass i de fagene og på de tidene man ønsket. Man kan se for seg kaoset som foregår denne uken tillegg er det ingenting som gjøres elektronisk, så man blir rutta på egen signatur og passnummer.

Å kunne dra på utveksling er en gylden mulighet, så grip den du også! Det var alt fra Granada, hasta luego, som vi sier her nede i sør!

Helene Moe Olsen

LESERINNLEGG

Illustrasjon: Karoline Hammer

Endå meir mas om studentfrivilligheita

Ja, eg veit kva du tenkjer, endå meir mas om korleis det å vera student er å ha verv.

Eg har lese og sett utruleg mange som oppfordrar til dette sjølv, men eg føler eg vil tilføre noko. Eg søkte til verv først etter eg hadde fullført mitt aller første semester på Dragvoll. Det var meir enn nok å setje seg inn i universitetet etter eit år på folkehøgskule. Men så til våren søkte eg for å bli med i ISFIT. Den internasjonale festivalen der me prøver å bringe verda til Trondheim, køyrer debattar og inviterer kule artistar. Eg var med i den delen der me tok imot verda til Trondheim. Der putta me deltakarar frå heile verda inn i diskusjonsgrupper eller workshoppar som skulle omhandle temaet diskriminering. Det var mykje arbeid å forme desse 16 ulike workshoppane, alle med si eiga vinkling og med 58 frivillige som skulle styre kvar enkelt av dei. Heldigvis gjorde eg ikkje jobben åleine, men med vennene mine.

Hadde eg visst på førehand om alle timane eg kom til å bruke på dette vervet, hadde eg skrike som (ein) førsteklasing og sprunge av garde som ein stukken gris. Det er ingen tvil om at eg hadde trudd at eg ikkje hadde klart å stått på eksamenane mine. Men eksamenane mine gjekk fint, og eg ser kor utruleg mykje moro eg har fått vore med på. Eg tok meg sjølv i til og med å verte overraska over kor kult vervet mitt var.

No føler eg meg betre rusta til kvardagen. Med dette meiner eg at eg har vore igjennom så mange ulike situasjonar med så mange ulike typar menneskje at eg nesten må ha blitt forberedt på livet som menneskjekjennar. Å utvikla seg som menneskjekjennar kan vera handy når ein skal bli lærar.

No er vervet mitt snart ferdig, så no kjem sjølv sagt tanken på om eg skal verta med på endå ein runde med noko nytt, men då kjenner eg at det er andre ting som

treng mi fulle merksemd. Fordi sjølv om ein liker å vera travel, føler eg også at det er meir enn nok å spele på dei trådane som mange studentar har, for eksempel: pensum, venner, kjærast, deltidsjobb og familie. Dette viser litt poenget mitt. At det er heilt greitt å ikkje ville verte travel eller superaktiv. Verv er ikkje for alle, det merka eg, men verv var noko for meg. Eg kjenner ei forståing med dei som seier "Eg har nok med å berre vera student, eg", og student er søren meg bra nok å vera også. Me har mykje me unge slit med, men eg merka også at vervet mitt skapte mykje energi. Utan å ha prøvd ut eit verv sjølv kunne eg aldri visst kor mykje eg var i stand til å utretta. Det har endra meg, og gjort meg meir rusta for å møte utfordringar som kjem. Ta sjansen om du vil, du er berre ung ein gong.

Ida Utmo

1. året lektor i samfunnsfag

POESI

Eit lite studiedikt, på sikt, med fleire nødrim på likt!

Jofrid Søyland
Skrivent

Blant semesteroppgåver du enno ikkje har skrive,
og den vekesgamle nattmaten du gløymde å hive
Gløymde du kanskje korleis morgonfuglane kvitra,
eller korleis lukta av kaffi får hjarta til å sitra?
Fortvil ikkje, snart er det sommarferie,
då treng du ikkje føla «Skam» for ein einaste tv-serie!
Snart var kanskje å ta litt i,
men i påsken har me jo også fri!
Dørstokkmila er veldig lang,
nok til at ein vil slå seg vrang!

Men ta nå opp ei pensumbok,
så framstår du i alle fall som veldig klok
På lesesal, sito, work-work eller anna,
kva er betre enn «flink student» klistra på panna?
Lengje leva prokastinering i kvardagen,
sommarfuglane og angsten som har reir i magen
Så lengje Lånekassen er nøgd med poenga,
vert ein ikkje teken på studentsengja
Stipendet kjem og går så brått,
den tomme lommeboka ler berre rått
Likevel har me no greidd oss så langt,
så kvar og ein er me nok briljant!
Til sist ein takk til livets harde skule,
som gjer at til og med me er meir kule!

Tur til Skålatårnet med Lektur i mars.

Foto: Lektur

Skal du bli LEKTOR?

Bli med i Lektorstudentene!

- ✓ Gratis studentmedlemskap
- ✓ Lektorbladet med relevant stoff fra skolen
- ✓ Juridisk hjelp ved ansettelses i skolen
- ✓ Svært gode bank- og forsikringsavtaler
- ✓ Rabatt på digitale ordbøker og fagtidsskrifter

Meld deg inn på bli.lektor.no,
eller send SMS til 1963:
LEKTOR <navn> <e-post>

Studentlag ved NTNU?

Norsk Lektorlag har nå studentlag i Stavanger, Oslo og Bergen, og Tromsø er under etablering.

Vil du bli med og danne Lektorstudentene ved NTNU? Vi bygger nå et studentnettverk for
#lektoridentitet

Kontakt Dagne på 990 48 144 eller
dsn@norsklektorlag.no, se også side 5.

Norsk Lektorlag

Med kunnskap for fremtiden